

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/236/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211428
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312211428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Z. v senáte zloženom z predsedníčky senátu V.. S. M. a členiek senátu V.. N. V. a W.. Z. v právnej veci navrhovateľky: Y. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. M. XX, N., zastúpená: advokátskou kanceláriou B & S Y. s.r.o., so sídlom Q. 5, Z., R.: XX XXX XXX, proti odporcovi: M. sporiteľňa a.s., v skratke M., a.s., so sídlom G. XX, Z., R.: XX XXX XXX, zastúpená: V.. L. N., advokátom, so sídlom M. A. N. XX, B., o zaplatenie X.XXX,XX eura s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Z. R. v Z. zo dňa X.X.XXXX, č.k. XXC/XXX/XXXX-XX, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Krajský súd v Z. o p r a v u j e rozsudok Okresného súdu Z. R. v Z. zo dňa X.X.XXXX, č.k. XXC/XXX/XXXX-XX vo výroku o náhrade trov právneho zastúpenia tak, že tento správne znie:“.....vo výške 475,05 eura....“.

Rozsudok T. súdu Z. R. v Z. zo dňa X.X.XXXX, č.k. XXC/XXX/XXXX-XX v znení po oprave p o t v r d z u j e .

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania vo výške 118,92 eura, k rukám právneho zástupcu navrhovateľky, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke istinu vo výške 2.287,98 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.5.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške

9 % p.a. od 16.6.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.7.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.8.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura;

úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.9.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.10.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.11.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.12.2010 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.1.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.2.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.3.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9,25 % p.a. od 16.4.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9,25 % p.a. od 16.5.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9,25 % p.a. od 16.6.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura;

úrokom z omeškania vo výške 9,5 % p.a. od 16.7.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9,5 % p.a. od 16.8.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9,5 % p.a. od 16.9.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9,5 % p.a. od 16.10.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9,25 % p.a. od 16.11.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.12.2011 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.1.2012 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.2.2012 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.3.2012 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.4.2012 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.5.2012 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 16.6.2012 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; úrokom z omeškania vo výške 8,75 % p.a. od 16.7.2012 do zaplatenia z časti istiny vo výške 84,74 eura; spolu s trovami konania, pozostávajúcimi zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 137,- eur a trov právneho zastúpenia vo výške 612,05 eura na účet právneho zástupcu navrhovateľky, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že návrhom doručeným súdu dňa 16.8.2012 sa navrhovateľka domáhala zaplatenia súdom priznanej pohľadávky s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 9.11.1995 uzatvorila s odporcom zmluvu o dôchodku nazvanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu M., a.s.“, ktorej predmetom je doživotné plnenie z podporného dôchodkového fondu odporcu. V zmysle tejto zmluvy sa odporca zaviazal vyplácať navrhovateľke sumu vo výške 2.553,- Sk (84,74 eura), vždy k 15. dňu nasledujúceho mesiaca až do dožitia navrhovateľky, keď vyplácanie plnenia končí mesiacom, ktorého sa navrhovateľka dožila. Výpoveď tejto zmluvy zo strany odporcu zo dňa 26.10.2009 podľa ust. § 582 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) ku dňu 31.3.2010 považuje navrhovateľka za neplatnú. Uplatnený nárok predstavuje plnenie zo Zmluvy za obdobie mesiacov máj 2010 až júl 2012 spolu s príslušenstvom.

Odporca žiadal návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť z dôvodu, že odporca voči navrhovateľke nemá žiadny záväzok zo Zmluvy, pretože právo na plnenie, ktorého sa navrhovateľka domáha, je v rozpore s hmotným právom, a ak by v minulosti existovalo, už zaniklo. Súd tak nemôže poskytnúť právnu ochranu neexistujúcemu právu. Odporca teda nenamieta neplatnosť Zmluvy, namieta len právo na plnenie zo Zmluvy, ktoré podľa jeho tvrdenia zaniklo z dôvodu nemožnosti plnenia. Svoje odôvodnenie opiera o § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako zákona o bankách), kde sa uvádza, že v rozpore so zákonom o bankách je taká činnosť, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým plnenie bez protihodnoty. Toto ustanovenie v spojení s ust. §119 ods. 3 za bodkočiarkou zákona o bankách, zakazuje banke odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Odporca zastáva názor, že toto ustanovenie sa neobmedzuje len na bankové činnosti, pretože bankové činnosti sú v súlade so zákonom o bankách, zákon naopak zakazuje banke vykonávať iné činnosti než v súlade so zákonom o bankách. O taký banke zákonom zakázaný záväzok ide pri Zmluve podľa ust. § 842 OZ, ktorá je svojim obsahom aj charakterom jednostranne zaväzujúca zmluva, navyše bez akéhokoľvek hospodárskeho dôvodu pre banku. Aplikovanie zákona o bankách podľa názoru odporcu nie je možné právne vylúčiť na žiadny právny vzťah, ktorého zmluvnou stranou je banka. V tomto ohľade je nepodstatné, akého právneho postavenia je navrhovateľka voči banke, keďže zákon o bankách nepozná pri aplikácii ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, žiadne výnimky. Z vyššie uvedených dôvodov má odporca za to, že záväzok na plnenie zo Zmluvy voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie sa stalo nemožným v zmysle ust. § 575 ods. 1 OZ.

Po vykonaní dokazovania mal súd prvého stupňa za zistené, že dňa 9.11.1995 účastníci uzavreli zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 a nasl. OZ, nazvanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ (ďalej len Zmluva), predmetom ktorej bolo doživotné plnenie navrhovateľke z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z podporného dôchodkového fondu (ďalej len PDF) podľa štatútu fondu, a to vo výške 84,74 eura (2.553,- Sk) mesačne k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky. Podľa čl. IV. Zmluvy, výška plnenia je pevná

a nemá na ňu vplyv budúca zmena výšky dôchodku, ktorá bola rozhodujúca v čase uzatvorenia tejto zmluvy. V zmysle čl. VI. zmluvy záväzok odporcu ako povinného z tejto zmluvy trvá aj pri zmene jej právnej formy a aj pre jej právneho nástupcu. Zo Štatútu podporného dôchodkového fondu SŠTSP zo dňa 1.7.1993 mal súd preukázané, že odporca zriadil PDF slúžiaci na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci odporcu dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity na ocenenie ich vernosti, kvality práce a podporu stabilizácie pracovníkov odporcu. Podľa čl. III ods. 4 plnenie prislúcha pracovníkovi, ktorý: a) rozviazal pracovný pomer s odporcom z dôvodu prvého odchodu do starobného dôchodku, b) ktorému vznikol nárok na výplatu starobného alebo invalidného dôchodku a tento sa mu skutočne začal vyplácať, c) bol nepretržite v hlavnom pracovnom pomere u odporcu najmenej 10 rokov. Z Príkazného listu Generálneho riaditeľa č. X/XXXX zo dňa XX.X.XXXX má súd preukázané, že odporca vytvoril v záujme stabilizácie pracovníkov podporný dôchodkový fond poukazujúc na spôsob sociálnej a ekonomickej stabilizácie zamestnancov. Z Usmernenia k podpornému dôchodkovému fondu SŠTSP zo dňa 20.7.1993 mal súd preukázané popísanie funkcií a spôsobu vyplácania finančných prostriedkov z podporného dôchodkového fondu SŠTSP, keď výplata plnenia sa končí posledným dňom poberania starobného alebo invalidného dôchodku.

Súd vec posúdil podľa ust. § 39, § 3 ods. 1, § 842, § 843, § 488, § 582 ods. 1, § 575 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 OZ a § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a návrhu navrhovateľky vyhovel, keď dospel k záveru, že obrana odporcu neobstojí. Súdom mal v konaní preukázané, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy o dôchodku (odporca v konaní ani nenamietal platnosť Zmluvy a jeho argumentácia bola zameraná výlučne na nemožnosť plnenia), na základe ktorej navrhovateľke vznikol nárok na plnenie zo strany odporcu. Výpoveď z označenej Zmluvy o dôchodku danej navrhovateľke je podľa súdu v rozpore so zákonom a ako právny úkon neplatná (§39 OZ). Podľa súdu by výpoveď bola vzhľadom na charakter a účel zmluvy i v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ. V tejto súvislosti súd poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, č.k. II. ÚS XX/XXXX-XX, zo dňa 25.4.2012, ktorý rozhodoval v obdobnej veci, podľa ktorého „by bolo v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť. Preto je v takýchto prípadoch vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 OZ...“. Pokiaľ ide odporcom namietanú nemožnosť plnenia z predmetnej zmluvy o dôchodku z dôvodu jej rozporu s novelizovaným zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, konkrétne § 27 ods. 8 v nadväznosti na ustanovenie § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách súd mal za to, že v danom prípade zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzavretou na strane banky za nápadne nevýhodných podmienok, ktorá by banku zaväzovala na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Vznik Podporného dôchodkového fondu M. a.s. a jeho Štatútu bol starostlivo a dlhodobo pripravovaný, v snahe určitého odškodnenia zamestnancov - dôchodcov, ktorí po uzavretí takejto zmluvy na základe dohody nastúpili do starobného dôchodku. Jednalo sa o zamestnanecký benefit pre niektorých zamestnancov, a predstavoval súčasť protihodnoty za hodnoty vytvárané zamestnancami počas trvania pracovného pomeru. Práve zánik pracovného pomeru bol predpokladom vzniku nároku na dôchodok. Dôvodom uzavretia takejto zmluvy o dôchodku môžu byť citové, či morálne pohnútky, za poskytnutý dôchodok sa nemusí poskytnúť protiplnenie. V zmysle čl. II. štatútu Podporný dôchodkový fond bol vytvorený na základe „Podnikovej kolektívnej zmluvy M. štátnej sporiteľne na rok XXXX“, v súlade s nariadením vl. ČSFR č. 577/90 Zb. o finančnom hospodárení štátnych podnikov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by vykonávanie plnenia v zmysle zmluvy o dôchodku bolo v rozpore so zákonom, a teda že plnenie je v zmysle § 575 OZ nemožné. Aj zo samotného zaradenia § 27 ods. 8 zákona o bankách do šiestej časti zákona, ktorý nesie označenie „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že citované ustanovenia sa týka podnikania banky, a nie iných právnych vzťahov banky vzniknutých napr. na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku. Zmluva bola uzavretá platne na dobu určitú neurčitého trvania, a nemohla byť ukončená zo strany odporcu výpoveďou dňa 26.10.2009 v zmysle § 582 OZ. Zmluva o dôchodku trvá, a z tohto dôvodu existuje povinnosť odporcu navrhovateľke v zmysle zmluvy plniť. Preto súd návrhu vyhovel a zaviazal odporcu k úhrade žalovanej istiny spolu s príslušenstvom pohľadávky, a to vždy odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých mesačných plnení. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľke ako úspešnej účastníčke konania priznal ich náhradu v celkovej výške 612,05 eura s tým, že táto pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 137,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 475,05 eura za 4 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu, písomné vyjadrenie zo dňa 9.11.2012 k odporu odporcu, účasť na pojednávaní dňa 7.2.2013).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca, ktorý namietol, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže súd prvého stupňa nesprávne vyložil znenie ust. § 842 OZ, na vec neaplikoval ust. § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ako aj ust. § 575 ods. 1 OZ. Súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozpore so skutočným stavom, keď neexistuje protiplnenie zo zmluvy o dôchodku pre odporcu, a tiež napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie zmluvy o dôchodku, v rozpore s ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že nešlo o zmluvu uzavretú na strane banky za nápadne nevýhodných podmienok.

Vytkol prvostupňovému súdu, že svojim právnym záverom, prečo sa na vec nemá použiť zák.

č. 483/2001 Z. z. o bankách, poprel základný účel zákona, vyjadrený v ustanovení § 1 tohto zákona, ktorý sa neobmedzuje len na podnikateľskú činnosť banky (upravuje aj vzťahy súvisiace s organizáciou, resp. riadením banky) a zároveň je v rozpore s ustanovením § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou tohto zákona, ktorý neobsahuje žiadne obmedzenie, čo do skúmania subjektov alebo čo do skúmania, či išlo o bankovú činnosť banky pri podnikaní, ale zakazuje plošne vykonávať činnosti v rozpore so zákonom o bankách od účinnosti tohto zákona. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie predstavuje nebezpečný precedens a návod na obchádzanie bankových regulatívov, stanovených zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pretože dáva návod, ako obísť zákonný zákaz uzatvárania a plnenia zmlúv, z ktorých banka nemá protiplnenie, a preto neprispieva k právnej istote bezpečného fungovania bankového systému v Slovenskej republike, ktoré má garantovať § 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa spočíva podľa odporcu v tom, že na vec neaplikoval ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré zakazuje banke všetky činnosti (plnenia), ktoré sú v rozpore s týmto zákonom. Podľa odporcu

súd prvého stupňa nesprávne vyložil znenie ust. § 842 OZ tak, že zmluvu o dôchodku je možné uzavrieť na dobu určitú, nakoľko znenie tohto ustanovenia tento záver priamo vylučuje, nakoľko zmluva o dôchodku sa vyznačuje neurčitou dobou trvania, a nie je nikdy uzavretá na dobu určitú. Uviedol, že jeho záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku

sa stalo nemožné, keďže predmetná zmluva bola uzavretá medzi účastníkmi konania bez protiplnenia pre odporcu. Namietol tiež, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je aj v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa súd s jeho podstatnou právnou argumentáciou nevysporiadal, pričom takýto postup súdu prvého stupňa je nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania a odporcovi znemožnil vyjadriť sa relevantným spôsobom tak, aby nesúhlas s právnymi závermi súdu prvého stupňa, mohol byť predmetom preskúmania odvolacím súdom. Napadnutý rozsudok preto navrhol zmeniť a žalobu zamietnuť. V prípade, že odvolací súd potvrdí rozsudok okresného súdu, odporca žiadal, aby odvolací súd podľa ust. § 238 ods. 3 O.s.p. vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustil dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to o právnej otázke, či sa zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o

dôchodku podľa § 842 OZ.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrila navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorá uviedla, že s tvrdeniami odporcu uvedenými v odvolaní nesúhlasí a v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Námietky odporcu označila za účelovú obranu a zdôraznila, že uzatvorením zmluvy o dôchodku sa odporca dobrovoľne a sám rozhodol zaviazať sa na opakujúce sa plnenia. Výklad odporcu považuje za výslovne zavádzajúci, a v prípade jeho prijatia by mala banka zakázané uzatvárať napr. darovacie zmluvy (čo banka v rámci iných aktivít opakovane urobila), či vyplácať odmeny svojim predstaviteľom (čo nepochybne robí tiež), pretože aj vyplácanie odmien by bolo potrebné považovať za hospodársky neodôvodnené plnenie, nakoľko zamestnanec dostáva za svoju prácu mzdu. Na zmluvy o dôchodku nie je možné aplikovať zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách nielen z dôvodu, že zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti v zmysle uvedeného zákona, ale tiež preto, že plnenie zo zmluvy o dôchodku plynie z čistého zisku banky a Zákon o bankách, a ani iný zákon nemôže banke zakazovať, či prikazovať, ako má naložiť s čistým ziskom. Výklad odporcu je v rozpore

so základným princípom ochrany vlastníckeho práva, ktorý je garantovaný Ústavou SR. Poukázala tiež na to, že Zmluva o

dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú, jej trvanie nie je ohraničené presným dátumom, ale právnou skutočnosťou, ktorou je v prípade doživotne určenej doby smrť fyzickej osoby. Zmluva o dôchodku teda nie je zmluvou na dobu neurčitú, a nie je možné ju ukončiť výpoveďou v zmysle § 582 ods. 1 OZ. Preto výpoveď daná odporcom je z dôvodu jej rozporu so zákonom (§ 39 OZ) neplatná, a jej zmluvný vzťah, ktorý vznikol na základe uzavretej zmluvy o dôchodku naďalej trvá. Navrhovateľka poukázala aj na rozhodovacia činnosť prvostupňových a odvolacích súdov v obdobných právnych veciach, ako aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 26/2012, ktorý sa jednoznačne vyjadril k charakteru zmluvy o dôchodku. Napadnutý rozsudok preto navrhuje ako vecne správny potvrdiť, priznať jej náhradu trov odvolacieho konania, a nepripustiť dovolanie proti rozsudku v právnej otázke, ktorú požaduje odporca.

Krajský súd v Z. ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p.. Jeho pozornosti neušlo, že výrokom rozsudku o náhrade trov konania súd zaviazal odporcu na zaplatenie tejto náhrady, pozostávajúcej zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 137,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 612,05 eura, hoci podľa odôvodnenia rozsudku patrí navrhovateľke náhrada trov v celkovej výške 612,05 eura, z toho vo výške 137,- eur za zaplatený súdny poplatok za návrh na začatie konania a vo výške 475,05 eura za právne zastúpenie (tak ako ju vyčíslil právny zástupca navrhovateľky v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z.z.). Je teda zrejmé, že pri vyhotovovaní rozhodnutia súdu prvého stupňa došlo len k zrejmej chybe v písaní. Preto odvolací súd túto zrejmu nesprávnosť postupom podľa § 164 O.s.p. v spojení s ust. § 211 ods. 2 O.s.p. odstránil.

Po preskúmaní takto opraveného napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že nie je dôvod ani na zmenu, ani na zrušenie napadnutého rozsudku, lebo odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci (§ 120 O.s.p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O.s.p.), a s uvedeným odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolacie námietky odporcu neobstoja, a s ich prevažnou väčšinou sa už dostatočne vysporiadal súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí. Na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že má za to, že zmluvy o dôchodku uzatvorené na doživotne určenú dobu, ako aj určenú dobu neurčitého trvania, sú vždy zmluvami na dobu určitú.

V prejednávanej veci vymedzením povinnosti odporcu plniť doživotne, prejavili zmluvné strany vôľu byť takouto zmluvou viazané až do smrti navrhovateľky. Účelom predmetnej zmluvy bolo zabezpečenie sociálnej starostlivosti o svojho pracovníka po odchode do dôchodku, s úmyslom poskytnutia výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na subvenciu životnej úrovne, ktorá je oproti príjmu dosahovanému počas produktívneho veku zamestnanca výrazne znížená. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 1 predmetnej zmluvy, ktorý odkazuje na Štatút PDF SLSP, v čl. I. ktorého je upravený účel fondu s tým, že tento podporný dôchodkový fond slúži na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci SŠTSP dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti k SŠTSP, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov SŠTSP. Z uvedeného účelu zmluvy je zjavné, že jej účastníci ani nepredpokladali možnosť jednostrannej výpovede zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva nebola uzavretá na dobu neurčitú, odporca ju nemohol vypovedať podľa § 582 OZ, a preto odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, považuje výpoveď odporcu zo dňa 26.10.2009 vzhľadom na jej rozpor s ust. § 582 OZ za neplatný právny úkon (§ 39 OZ).

Námietky odporcu, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní neaplikoval zákonné ust. § 27 ods. 8, § 116 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, neobstoja. Uvedené zákonné ustanovenia sa netýkajú vzťahov

upravených predmetnou zmluvou, pretože odporca neuzatváral zmluvu s navrhovateľkou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ani nešlo o vzťah banky s klientom. Zmluva sa týka interných vecí banky - zamestnávateľa a jej zamestnanca, a ako už bolo uvedené vyššie, jej účelom bolo zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou odporcu, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 OZ s poukazom na ust. § 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Obrana odporcu v tomto smere je zjavne účelová, keďže táto právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 1.1.2002 v ust. § 27 ods. 5 (od 1.1.2007 v ust. § 27 ods. 8) zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom odporca plnil navrhovateľke zo zmluvy o dôchodku až do jej vypovedania.

Neobstojí ani námietka odporcu, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa náležitosti uvedené v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho je nepreskúmateľné, čím bola odporcovi aj odňatá možnosť konať pred súdom. Povinnosť súdov rozhodnutia odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu, vyplývajúcich z čl. 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd, ktoré predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3.7.2003, sp. zn. IV. ÚS 111/03).

Právo na odôvodnenie v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia o opravnom konaní však nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v odvolaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16.3.2005 sp.zn. II. ÚS 78/05).

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa dospel odvolací súd k záveru, že toto rozhodnutie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, priebeh konania opísal primeraným spôsobom, uviedol stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, vysporiadal sa so všetkými pre vec rozhodujúcimi námietkami účastníkov a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Svoje právne závery aj náležitým spôsobom vysvetlil. Súd prvého stupňa okrem iného primerane vysvetlil, prečo zmluvu o dôchodku posúdil ako platnú zmluvu, a tiež prečo neprichádza do úvahy výpoveď označenej zmluvy podľa § 582 OZ. Súd prvého stupňa sa teda vysporiadal so všetkými základnými otázkami, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľka bola v odvolacom konaní plne úspešná, vzniklo jej právo na náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu odporcu zo dňa 28.3.2013, pričom tarifná odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje čiastku 91,29 eura, režijný paušál za jeden úkon právnej služby 7,81eura, čo spolu s 20 % DPH (19,82 eura) predstavuje sumu 118,92 eura.

Odvolací súd dovolanie proti svojmu rozsudku v zmysle ust. § 238 ods. 3 O.s.p. nepripustil, nakoľko mal za to, že v danom prípade sa nejedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a otázka, ktorá by mala byť dovolacím súdom zodpovedaná, už bola doterajšou judikatúrou riešená a ustálená vo viacerých rozhodnutiach odvolacích súdov, pričom toto rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje odlišné riešenie tejto otázky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.